

Живял някога един музикант. В песен след песен той изливал душата си, в песен след песен влагал сърдцето си. Ден се не минавало съгражданите му да се не насладят от некое ново негово творение. А пък когато за-свирвал на вълшебната си цигулка, напълно се забравял. Тогава около му всичко глъхвало и се превръщало в слух — бояли се да не изпуснат звук от божествената му музика. Песните му се предавали от уста на уста. Радост и веселие царяло в неговия дом. Голям, велик човек бил той. Но... и сиромас бил. Но това не го безпокояло.

В дома на музиканта най-много почитали пианото, цигулките и богатата му библиотека. Покъщнината му била евтина и стара. Музикантът не обръщал внимание на това. Не му оставало време за такива мисли. Той живеел свой живот — живот на великите хора.

Негов съсед бил богат търговец.

Домът на търговеца тънел в разкош. Най-скъпи килими покривали подовите и най-люксови копринени мобили и завеси изпълвали големите му стаи и просторни салони. Един автомобил винаги чакал пред вратата на големия му дом — за разгаланото му семейство.

Музикантът имал дъщеря хубава и чиста като росна капка, талантлива като баща си и възпитана като майка си. Тя прекарвала времето си в четене, свирене и помагала на майка си. Името на девойката станало скоро известно. За нея — за възпитанието ѝ, за таланта ѝ и за хубостта ѝ говорили всички.

Търговецът пък имал син разглезен и прост, по-прост от баща си. Никога не похващал книга, каквато в дома им и никога не е имало. А времето, прекарано в четене и свирене, той смятал за изгубено. Ценно прекарано време за него било разходки, пиене, ядене и веселие.